

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 17C/182/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716214746
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Janette Nôtová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2017:6716214746.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen samosudkyňou Mgr. Janette Nôtovou, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I/

Žaloba žalobcu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy sa v celom rozsahu **z a m i e t a**.

II/

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

III/

Návrh žalobcu zo dňa 25. 01. 2016 na prerušenie konania do skončenia rozhodnutia ESD o prejudiciálnej otázke na základe uznesenia Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/6/2010 zo dňa 07. 10. 2013 sa **z a m i e t a**.

IV/

Návrh žalobcu zo dňa 25. 01. 2016 na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd sa **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na tunajšom súde dňa 27. 09. 2012 žalobu, v ktorej žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu majetkovú škodu vo výške 2.502,66 € a nemajetkovú ujmu v sume 500,53 €. Žalobu odôvodnil tým, že ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Žalobca exekúciu navrhol pre pohľadávku, ktorá vznikla zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, dlžníkom bol povinný X. S.. Exekútor prideliť návrhu č. Ex/7136/2011. Súdny exekútor požiadal príslušný Okresný súd vo Zvolene o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca poukázal na **z n e n i e** § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného jednak od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 a následne platného od 01. 06. 2011. V exekučnom konaní sa podľa procesných pravidiel robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia žiadosti, nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisí a zmierov nimi schválených. Žalobca disponuje exekučnými titulmi, ktorými sú rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle Zákona o rozhodcovskom konaní. To znamená, že nejde o rozhodnutie rozhodcovskej

komisie, ale rozsudok rozhodcovského súdu, pretože Zákon o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, ale používa slovné spojenie rozhodcovský súd. Platí teda interpretačné pravidlo - predpoklad racionálneho zákonodarcu, ktorý ak použije dva odlišné pojmy, myslí tým aj dve odlišné veci. Pojem vykonateľné rozhodnutie rozhodcovskej komisie, resp. zmiernou schválený je inštitút uvedený pôvodne ako exekučný titul podľa Občianskeho súdneho poriadku a takto neskôr prenesený do exekučného poriadku. Jednalo sa o rozhodnutia v pracovných sporoch vydaných rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a Vyhlášky č. 42/1975 Zb. Tento postup bol zrušený ku dňu 01. 02. 1991. Rozhodnutia rozhodcovských komisii a nimi schválené zmiery však zostali naďalej vykonateľné. Rozsudok rozhodcovského súdu je exekučný titul podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a neskôr Exekučného poriadku (§ 274 písm. h/ O. s. p., § 41 ods.2 písm. i/ EP). Podľa názoru žalobcu v exekučnom konaní bola založená povinnosť exekučného súdu, rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií do 15-tich dní od doručenia takejto žiadosti, ak exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, ani nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 06.03. 2012, pričom konanie začalo 11. 05. 2011. Žalobca pri tom poukázal, že návrh na vykonanie exekúcie ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne aj formálne náležitosti predpokladané zákonom. Exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby, pričom omeškanie bolo viac ako 300 dní. Žalobca na dôkaz navrhol pripojiť súdny spis exekučného súdu, pretože žalobca sám nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu, tento bol použitý ako nutná príloha k návrhu na vykonanie exekúcie a odovzdaný exekútorovi. Rovnako žalobca nedisponuje ani návrhom na vykonanie exekúcie, pretože exekučné konanie inicioval formou zápisnice spísanej u súdneho exekútora. Postup exekučného súdu žalobca hodnotil ako nesprávny úradný postup, ktorý je charakterizovaný písm. a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, písm. b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, čo bolo príčinou následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Exekučný súd vykonal postup podľa § 44 ods.2 EP - preskúmanie žiadosti udelenia poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu, spôsobom odporujúcim zákonu, pretože exekučný súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej realizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu, tomuto neprináleží. Tým došlo k porušeniu fundamentálnej zásady právneho štátu - zásady legality (článok 2, ods.2 Ústavy SR). Exekučný súd konal tak, že sám rozhodol vo veci a len z dôvodu absolútnej nemožnosti vydať zamietavé meritórne rozhodnutie, sa obmedzil na využitie iného druhu rozhodnutia - uznesenia, ktorým odmietol vydať poverenie na vykonanie exekúcie, avšak s rovnakými účinkami pre veriteľa a dlžníka spočívajúcimi v zániku vykonania práva, pričom takáto činnosť by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu, odvodzujúceho svoju právomoc od ustanovenia § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. Zákonodarca v citovaných ustanoveniach prejavil vôľu poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci, na ktorú by inak bol príslušný rozhodcovský súd a to len vtedy, ak dôjde k splneniu formálnych a materiálnych podmienok definovaných v uvedených ustanoveniach. Dôsledkom realizácie takejto právomoci všeobecného súdu je zrušenie rozhodcovského rozsudku s cieľom autoritatívne zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka). Z hľadiska princípu právnej istoty preto všeobecný súd nemôže dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenie smerujúce k zamedzeniu účinku rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam, kde neexistuje. Exekučný súd svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Na jednej strane tu totiž existuje právne relevantný exekučný titul a to rozhodcovský rozsudok, ktorý pre uplynutie lehôt podľa ZoRK už nie je možné zrušiť a na druhej strane žalobca nemôže iniciovať občianske súdne konanie o svojom práve na zaplatenie istiny s príslušenstvom titulom predmetnej zmluvy o úvere, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty žalobcu. Žalobcovi tak vznikla majetková škoda vo výške 2.502,66 €, ktorá predstavuje

náhradu istiny a príslušenstva, ktorá mu nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní z predmetného záväzkového vzťahu. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaním v tom, že v zákonom čase nastane stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, čo bolo spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Sumu žalobca vyčíslil na 500,53 €, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Žalobca poukázal na to, že vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonom čase, mohol včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Tým bola zamedzená žalobcovi možnosť správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv, pretože a) neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, t. j. zásah do základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti ako aj u majiteľov pocit frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, istoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, b) vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu a aj na strane jeho majiteľov, c) nezákonný zásah ovplyvnil ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobou sa teda žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen. Žalobca podľa § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaný však na jeho žiadosť pozitívne nereagoval. Žalobca preto žiadal, aby súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel, žiadal, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o základe veci tak, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen, pretože tento nerozhodol o žiadosti na vydanie poverenia v príslušnej exekučnej veci postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku.

2. Žalobca v úvode žaloby poukázal na predpojatosť okresného súdu, ktorý by mal vec prejednať ako vecne a miestne príslušný súd podľa Občianskeho súdneho poriadku. Poukázal na to, že Okresný súd Zvolen zapríčinil svojim nelegálnym konaním vznik škody na strane žalobcu, preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Zvolen. by porušilo právo žalobcu na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom. S poukazom na § 12 O. s. p., žalobca žiadal, aby nadriadený súd rozhodol o prikázaní veci inému súdu z dôvodu, že všetci sudcovia Okresného súdu Zvolen sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania o žalobe žalobcu vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania. Okresný súd Zvolen predložil námietku zaujatosti žalobcu príslušnému Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ktorý uznesením č. k. 24NcC/15/2012-11 zo dňa 12. 10. 2012 rozhodol tak, že v predmetnej veci sudcovia Okresného súdu Zvolen neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Vec bola pôvodne na Okresnom súde Zvolen pridelená sudkyňi W. I. I.. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.11.2012.

3. Uznesením zo dňa 30. 01. 2013 Okresný súd Zvolen spojil na spoločné konanie veci vedené pred tunajším súdom pod sp. zn. 16C/306/2012, 16C/307/2012, 16C/308/2012, 16C/309/2012, 16C/310/2012, 16C/311/2012, 16C/312/2012, 16C/313/2012, 16C/314/2012, 16C/315/2012, 16C/316/2012, 16C/317/2012, 16C/318/2012, 16C/319/2012, 16C/320/2012, 16C/321/2012, 16C/322/2012, 16C/323/2012, 16C/324/2012, 16C/325/2012, 16C/326/2012, 17C/258/2012 s tým, že konanie sa bude viesť pod spoločnou sp. zn. 16C/306/2012. Súd tak spojil na spoločné prejednanie veci viaceré žaloby podané žalobcom proti žalovanej, ktoré skutkovo spolu súviseli. Na pojednávaní dňa 15. 11. 2016 súd uznesením vylúčil na samostatné konanie vec pôvodne vedenú pod sp. zn. 16C/310/2012, pretože sa nepodarilo pripojiť k tejto žalobe príslušný exekučný spis, s ktorým bolo potrebné sa oboznámiť za účelom rozhodnutia o žalobe žalobcu. Konanie o tejto žalobe je predmetom prejednávanej veci.

4. Žaloba bola žalovanej doručená do vlastných rúk dňa 03. 09. 2013 spolu s výzvou, aby sa k žalobe v lehote do 15-tich dní vyjadrila. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila písomným podaním, doručené Okresnému

súdu Zvolen dňa 12.09.2013. Žalovaná uviedla, že po posúdení žaloby žalobcu, tento sa domáha svojich nárokov z dôvodu, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15 dňovej lehote (zn. žalobcu ISTINA RS). Žalovaná poukázala, že žaloba žalobcu je zmätočnou, pretože v jednotlivých žalobách sú zmätočne označení povinní, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, chýbajú relevantné údaje o dátume doručenia podaní na súd, ktoré sú významné pre posúdenie veci ako aj chýbajú dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Žalobca odkazuje na exekučný spis, čím celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať žalobca sám. Tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní sa nezakladá na pravde, pretože žalobca sám uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu, ktoré obsahovali dotknuté spisové značky. Žalovaná poukázala na to, že neoznačenie spisových značiek exekučných konaní bol tiež jeden z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu. Zo žaloby nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, kedy žalobca namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu v zákonom stanovenej lehote, t. j. nesprávny úradný postup v podobe prietahov a uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo možno vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z formulovanej žaloby nie je jednoznačné, akým titulom si žalobca uplatňuje škodu, pretože v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuviedol, z akého titulu si svoj nárok uplatňuje. Žalovaná poukázala na to, že dňa 23. 04. 2012 jej boli doručené prvé žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a už dňa 27. 09. 2012 boli na súd doručené žaloby vo veci, to znamená, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty (§ 15 ods.1, § 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z. z.). Predbežné prerokovanie nároku je zákonom stanovená podmienka, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie. Žalovaná má zato, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalobca bol žalovanou vyzvaný na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, na ktorú žalobca nedoplnil požadované skutočnosti a informácie, neuviedol dátumy, kedy sa o škode dozvedel, nedoložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či podával sťažnosti predsedovi súdu na prietahy, resp. ústavné sťažnosti a ďalšie. Žalobca tak neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie jeho žiadosti, čím zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať jeho nárok na náhradu škody, čím nedošlo k prerokovaniu nárokov žalobcu. K samotnej podstate nároku žalobcu žalovaná uviedla, že tvrdenie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe pri zamietnutí žiadosti o udelení poverenia na vykonanie exekúcie po 15 dňovej lehote možno chápať dvomi spôsobmi, jednak namietaným postupom môže byť samotný spôsob rozhodnutia a jednak skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka postupu exekučného súdu, žalobcom formulovaný postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Pojem nesprávny úradný postup sa v súlade s rozhodovacou praxou súdov vymedzuje ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozsudok NS SR 4Cdo/24/2004). Akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí potom nemôže byť nesprávnym úradným postupom, čím je zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú uvedeným nesprávnym úradným postupom vylúčená. So žalobcom uvedených skutkových okolností nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, v danom prípade by muselo ísť o právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Exekučný súd, ktorý postupoval podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2011, v súlade so súčasnou rozhodovacou praxou bol oprávnený „ex offo“ preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu, vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy (poukaz na uznesenie ÚS SR zo dňa 03. 03. 2011 č. k. 4US/60/2011-13, uznesenie NS SR zo dňa 30. 10. 2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011 a iné). V prejednávanych veciach nedošlo ku konštatovaniu príslušných orgánov o nezákonnosti rozhodnutia exekučného súdu. Pokiaľ žalobca v žalobe namieta zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňovej lehote, žalovaná v prvom rade poukázala na to, že 15 dňová lehota sa týka prípadu, kedy súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, uvedená 15 dňová lehota sa neuplatní. K existencii prietahov v konaní žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z týchto dôvodov nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Podľa názoru žalovanej, efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmavať súd v konaní o náhrade škody

v zmysle žaloby podanej žalobcom. K takýmto záverom dospel napr. Krajský súd v Nitre rozhodnutím sp. zn. 9Co/285/2011. Na podporu tejto argumentácie svedčí aj rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR. Žalovaná ďalej vzniesla námietku premlčania voči nárokom žalobcu, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom marcom 2009, t. j. 3 roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Podľa názoru žalobcu, lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

5. K samotnej výške uplatnenej škody žalovaná uviedla, že žalobca v žalobe neuvádza, či vyčíslená škoda predstavuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Žalobca je povinný produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. Nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Tvrdenie o nevyožiteľnosti pohľadávky žalovaná považuje za nepravdivé, pretože rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia preukázalo iba nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Žalobcovi však nič nebránilo získať iný exekučný titul, napr. podať návrh na začatie konania, čo nevykonal, čím sám svojou nečinnosťou prispel k situácii, ktorú v žalobe zamietla. Žalobca taktiež nepreukázal, že nebyť nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. V prvom rade by žalobca musel preukázať, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, ktoré požaduje od žalovanej, ako aj to, že by ich skutočnosťou vymohol s prihliadnutím na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí dlžníci by boli po smrti atď. Žalobca tak nepreukázal vznik ani výšku škody. K uplatnenej nemajetkovej ujme žalovaná poukázala, že poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické, ale podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu, pričom každé okolnosti prípadu sú osobité. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických a fyzických osôb je odlišný, pretože pocity riadiacich členov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú v tomto konaní irelevantné, pretože náhradu škody a nemajetkovú ujmu si uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Žalobca ďalšie následky ako zánik podnikateľských aktivít a plánov bližšie nekonkretizuje, rovnako neuvádza, ako vzniknutá situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Vyčíslená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikolvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou.

6. V ďalšom vyjadrení žalovaná poukázala aj na aspekt prihliadnutia na dobré mravy a uplatnenie nemajetkovej ujmy žalobcu s prihliadnutím na poškodenú osobu. Poukázal na to, že v posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Žalovaná poukázala na obsah listu Európskej komisie, v ktorom došlo k upozorneniu na postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľských úverov, poukázala na rozhodnutia súdov, ktoré popisovali konanie žalobcu ako mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, poukázala na vylúčenie žalobcu z radov asociácie organizácií splátkového predaja. Na základe toho je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Pri zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu možno konštatovať minimálnu závažnosť prípadnej ujmy a následkov, ktoré žalobcovi mohol namietaný úradný postup spôsobiť. Preto žalobcovi nemôže byť priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy. Žalovaná v závere uviedla, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv a tak si svojou žalobou uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy, preto žalovaná žiadala žalobcu v celom rozsahu zamietnuť s tým, že si uplatňuje právo na náhradu trov konania.

7. Žalobca písomným podaním doručené tunajšiemu súdu dňa 23. 10. 2013 podal návrh na prerušenie konania z dôvodu, že na Ústavnom súde SR žalobca podal sťažnosť, pretože podľa jeho názoru tým, že neboli vylúčení z prejednávania tejto veci sudcovia tunajšieho súdu, došlo k porušeniu ústavných práv žalobcu. K svojej žiadosti zároveň pripojil sťažnosť adresovanú Ústavnému súdu SR zo dňa 13. 12. 2012, ktorú podal z dôvodu porušenia jeho základného práva rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24Ncc/232/2012 (vo veci OS Zvolen sp. zn. 16C/306/2012). Okresný súd uznesením

č. k. 16C/306/2012-266 zo dňa 29. 10. 2013 návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol z dôvodu, že podľa názoru okresného súdu neboli dané podmienky na prerušenie konania. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 15Co/27/2014-295 zo dňa 01. 04. 2014 uznesenie prvoinštančného súdu potvrdil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 04. 2014.

8. Žalobca podal e-mailovým podaním zo dňa 25. 01. 2016 návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c/ O. s. p. a to až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť účastníčka konania - Slovenská republika, zastúpená MS SR v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. K dôvodom návrhu žalobca uviedol, že pred Okresným súdom Prešov prebieha konanie pod sp. zn. 7C/6/2010 o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie proti žalovaným v rade I/ SR, zastúpená MS SR a v rade II/ Pohotovosť, s. r. o. Bratislava. V tomto konaní na návrh žalovanej I/ Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 07. 10. 2013 prerušil konanie podľa § 109 ods.1 písm. c/ C. s. p. až do rozhodnutia Súdneho dvora EÚ o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v rade I/. Jednalo sa o prejudiciálne otázky:

1/ Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možností žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?

2/ V prípade, ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť žalobkyne a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?

3/ Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?

4/ Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Žalobca uviedol, že zodpovedanie týchto otázok môže mať zásadný význam pre toto konanie, pretože vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam pre posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na poklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Obdobný návrh vznesený žalobcom akceptoval napr. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom v konaní sp. zn. 11C/355/2012, ktoré rozhodnutie žalobca k svojmu návrhu pripojil, prípadne iné rozhodnutia, na ktoré žalobca poukázal. Súd vyžiadal správu o stave veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/6/2010, kedy príslušný okresný súd tunajšiemu súdu oznámil, že Okresný súd Prešov uznesením z 12. 03. 2015 predložil vec Súdnemu dvoru EÚ s prejudiciálnymi otázkami a v predmetnej veci bolo rozhodnuté rozsudkom Súdneho dvora EÚ z 28. 07. 2016 sp. zn. C-168/2015, ktoré zároveň zaslal tunajšiemu súdu.

9. Od 01. 07. 2016 vstúpil do platnosti Civilný sporový poriadok, ktorý v súlade s ustanovením § 470 ods.1 C. s. p. platí aj na konania začaté predto dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Žalobca podal návrh na prerušenie konania podľa vtedy platného ustanovenia § 109 ods.2 písm. c/ C. s. p., t. j. z dôvodu poukazu na prebiehajúce konanie, v ktorom sa má riešiť otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo, ak súd dal na takéto konanie podnet. Tomuto ustanoveniu zodpovedá v súčasnosti platné ustanovenie § 164 C. s. p. Súd po preskúmaní návrhu žalobcu na prerušenie konania má zato, že nie sú splnené podmienky na prerušenie konania podľa citovaného ustanovenia § 164 C. s. p. Súd je toho názoru, že je oprávnený sám v tomto konaní riešiť otázku posúdenia nároku žalobcu vrátane otázky, či v danom prípade je daný nárok žalobcu na náhradu škody z dôvodu žalobcom namietaného nesprávneho úradného postupu označeného exekučného súdu v označených konaniach. Tieto otázky súd hodnotí v okolnostiach každého konkrétneho prípadu zvlášť. V danom prípade je na rozhodnutí súdu, či konanie preruší, pokiaľ má zato, že sú splnené podmienky ustanovenia § 164 C. s. p. a nie je na mieste iné vhodné opatrenie. Šetrením súd zistil, že vo veci vedenej pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 7C/6/2016 došlo k rozhodnutiu ESD o položenej prejudiciálnej otázke a preto nie sú splnené podmienky na navrhované prerušenie konania podľa § 164 C. s. p. Z týchto dôvodov súd návrh žalobcu na prerušenie konania do skončenia rozhodnutia ESD o prejudiciálnej otázke na základe uznesenia Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 7C/6/2016 zamietol ako nedôvodný (výrok č. III rozsudku).

10. Žalobca e-mailovým podaním zo dňa 25. 01. 2016 vzniesol návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods.1 písm. b/ O. s. p. a § 109 ods.2 písm. c/ O. s. p. Poukázal na to, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR z dôvodu, že doposiaľ nebolo ústavne komfortným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie prejednávanej veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Mal zato, že sa jedná o otázku, ktorú súd v tomto konaní nie je oprávnený riešiť a zároveň o otázku, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Preto navrhol, aby súd prejednávané konanie prerušil až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním veci. Žalobca k návrhu pripojil sťažnosť adresovanú Ústavnému súdu SR bez uvedenia príslušného dátumu. Sťažnosť smerovala voči porušovateľovi základného práva Krajský súd Banská Bystrica vo veci sp. zn. 24Ncc/232/2012 (OS Zvolen sp. zn. 16C/306/2012). Tunajší súd sa obrátil so žiadosťou na Ústavný súd SR a pripojil predloženú kópiu sťažnosti žalobcu adresovanú Ústavnému súdu SR za účelom zistenia, či uvedený návrh Ústavný súd SR eviduje a v akom stave je konanie. E-mailovou správou zo dňa 27. 10. 2016 oznámil Ústavný súd SR tunajšiemu súdu, že predmetná sťažnosť bola evidovaná na Ústavnom súde SR pod sp. zn. IV.US 674/2013 s tým, že sťažnosť bola dňa 12. 12. 2013 predbežne prerokovaná a uznesením odmietnutá. Súd o návrhu na prerušenie konania rozhodoval v čase platnosti Civilného sporového poriadku, kedy pôvodnému ustanoveniu § 109 ods.1 písm. b/ O. s. p. zodpovedá súčasnému ustanoveniu § 162 ods.1 písm. a/ C. s. p. a ustanoveniu § 109 ods.2 písm. c/ C. s. p. zodpovedá ustanovenie § 164 C. s. p. Po preskúmaní návrhu žalobcu na prerušenie konania z dôvodu podania sťažnosti pred Ústavným súdom SR, súd konštatuje, že žalobca nepreukázal, že by sa viedlo konanie pred Ústavným súdom SR z dôvodu podania jeho sťažnosti. Na dotaz súdu bolo zistené, že o sťažnosti predloženej žalobcom bolo rozhodnuté Ústavným súdom SR tak, že sťažnosť žalobcu bola zamietnutá. Súd preto konštatuje, že neexistujú dôvody na prerušenie konania tak, ako ich v návrhu uviedol žalobca, preto súd návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd zamietol ako nedôvodný a nepreukázaný (výrok č. IV rozsudku).

11. Súd vo veci určil pojednávanie na 19. 04. 2017, predvolanie na pojednávanie bolo procesným stranám doručené riadne a včas. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu hospodárnosti konania, nežiadal, aby pojednávanie bolo odročené z dôvodu jeho neprítomnosti a súhlasil, aby súd rozhodol bez jeho prítomnosti. Žalovaná svoju neúčast' neospravedlnila, ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Súd preto vec prejednal v neprítomnosti sporových strán v súlade s ustanovením § 180 C. s. p. Po oboznámení sa so žalobou, vyjadrením žalovanej a pripojenými listinnými dokladmi zistil nasledujúci stav veci.

12. Súdu sa nepodarilo zabezpečiť exekučný spis Okresného súdu Zvolen sp. zn. 28Er/333/2011 z dôvodu, že tento sa nenachádzal na tunajšom súde, bol zapožičaný pre účely iného konania Okresnému súdu Banská Bystrica, do rozhodnutia súdu sa nepodarilo zistiť, kde sa spis t. č. nachádza. Cestou súdneho exekútora súd zabezpečil exekučný spis č. Ex/7136/11 a zistil, že súdny exekútor W. U. I. podal na Okresnom súde Zvolen dňa 07. 07. 2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podkladom žiadosti bol návrh žalobcu ako oprávneného na vykonanie exekúcie proti povinnému X. S., na podklade exekučného titulu - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 16.02.2011 sp. zn. SR 14957/10, ktorým bola uložená povinnosť žalovanému, zaplatiť žalobcovi sumu 734,33 €, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne zo sumy 734,33,-- € od 10.10.2010 do zaplatenia, zákonný úrok vo výške 6 % ročne zo sumy 734,33,-- € od 29.11.2010 do zaplatenia, a nahradiť žalobcovi trovy konania. Návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný v zápisnici pred súdnym exekútorom dňa 11.05. 2011. Uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 11.07. 2011 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá s poukazom na postup podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku. Súd v dôvodoch rozhodnutia konštatoval, že po preskúmaní úverového spotrebiteľského vzťahu, rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinného na plnenie v rozpore s dobrými mravmi, z ktorého dôvodu nebolo možné žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia vyhovieť. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.10.2012. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením súdu zo dňa 14.1.2013.

13.1. Podľa ustanovenia § 1, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.) tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

13.2. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1, písm. d/ zákona č. 514/2003 Z. z, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

13.3. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písm. a/, bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

13.4. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavným súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

13.5. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

13.6. Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

13.7. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ods. 2 a 3 citovaného ustanovenia v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

13.8. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení úč. do 31.5.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor

žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

13.9. Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení úč. do 31.5.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,

d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených,

i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon.

13.10. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení úč. od 11.06.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

13.11. Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení úč. od 11.06.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,

d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

14. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná a preto ju v celom rozsahu zamietol. Súd na námietku žalovanej o zmätočnosti žaloby poukazuje na to, že žalobca sa v žalobe domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu a svoj nárok odvodzoval od právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa obsahu žaloby súd konštatuje, že ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Súd len poznamenáva, že je pravdou, že žalobca svoje nároky prelínal vo viacerých žalobách, ktoré sa týkali tých istých exekučných konaní a nesprávny úradný postup uvádzal na základe rôznych skutočností. Žalobca v návrhu uvádza, že v exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel platných v dobe od 1.2.2002 do 31.5.2010 exekučný poriadok nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi, preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. V exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel účinných od 1.6.2010 do 31.5.2011 sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená iba vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, avšak žalobca disponoval exekučnými titulmi vo forme rozhodcovských rozsudkov, na ktoré sa výnimka podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o lehote na rozhodnutie nevzťahovala. Len v období od 1.6.2011 už 15-dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila v prípade ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok.

15. Zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej zákon o rozhodcovskom konaní) nadobudol účinnosť 1.7.2002. V § 35 zákon o rozhodcovskom konaní ustanovuje, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Exekučný poriadok v znení účinnom od 1.2.2002 do 31.8.2005 za exekučné tituly v § 41 ods. 1 a 2 označoval: vykonateľné rozhodnutie súdu,

ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, ale aj iné vykonateľné rozhodnutia, schválené zmiery, platobné výmery, výkazy nedoplatkov a dohody, ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon. Exekúciu bolo možné vykonať už aj na základe notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok, a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba, povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Aj keď rozhodcovský rozsudok ustanovenie § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.2.2002 výslovne za exekučný titul neoznačoval od 1.7.2002 bolo možné viesť exekúciu aj na základe rozhodcovského rozsudku ako „na podklade iného vykonateľného rozhodnutia“, keďže zákon 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní priznával rozhodcovskému súdu s účinnosťou od 1.7.2002 rovnaké účinky ako právoplatnému rozsudku súdu. V období od 1.7.2002 do 31.5.2010 bolo povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak titulom bol rozhodcovský rozsudok v lehote 15-tich dní od doručenia tejto žiadosti, pretože až účinnosťou od 1.6.2010 bola v § 44 ods. 2 EP zakotvená výnimka, že lehota 15-tich dní na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/. Exekučný poriadok s účinnosťou od 1.9.2005 v § 41 ods. 2, písm. c/ za exekučné tituly označuje notárske zápisnice a v písm. d/ vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. Pod pojmom „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených“ je potrebné rozumieť aj rozhodcovský rozsudok. Novela exekučného poriadku uskutočnená zákonom č. 102/2011 Z.z. účinná od 1.6.2011 podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu vloženie slov rozhodcovských súdov do § 41 ods. 2, písm. d/ iba odstraňuje rozporný výklad § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Z tohto vyplýva záver, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom od 1.7.2002.

16. V období od 1.7.2002 do 31.5.2010 mal exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a mienil vydať poverenie, rozhodnúť do 15-tich dní od doručenia žiadosti, ale v období od 1.6.2010 naďalej pokiaľ chcel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovieť už nebol viazaný lehotou 15-tich dní podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súdna prax sa ustálila v závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp. zn. II ÚS 520/2012 zo dňa 10.7.2013, sp. zn. II ÚS 248/2013 zo dňa 25.4.2013 alebo sp. zn. II ÚS 112/2013 zo dňa 13.2.2013). Z pripojeného exekútorského spisu vyplýva, že o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté v zákonnej 15-dňovej lehote. Výpočet doby rozhodovania exekučného súdu zo strany žalobcu je nesprávny, pretože súd rozhoduje o žiadosti exekútora odo dňa doručenia jeho žiadosti súdu (a nie odo dňa začatia exekučného konania, ako nesprávne poukazoval žalobca). Rovnako žalobca vychádzal z nesprávne určeného dátumu rozhodnutia súdu, pričom neuviedol žiadne skutkové tvrdenia ani nepredložil dôkazy, ktorými by preukázal pravdivosť týchto ním tvrdeného dátumu. Je však potrebné skonštatovať, že 15-dňová lehota na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia je zo strany súdu považovaná za krátku na to, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na to, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu vzhľadom na zložitost' vecí, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súlad s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi EÚ. Poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právny akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide tu o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať (§ 36 ods. 3 EP). V § 44 ods. 2 EP je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie tohto poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má zo zákona povinnosť pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne aj materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a musí byť zrejme, že nárok, ktorého vymoženia sa oprávnený domáha nie je objektívne nemožný, neodporuje zákonu, neobchádza ho a nie je v rozpore s dobrými mravmi. Preto nie je možné vychádzať len z obsahu predloženého rozhodcovského rozsudku a exekučný súd bol oprávnený vyžiadať si od účastníkov konania alebo od tretích osôb predloženie listín, prípadne aj celého spisového materiálu, ktoré sú podľa posúdenia súdu relevantné a nevyhnutné z hľadiska jeho rozhodovacej činnosti. Navyše sa v niektorých prípadoch jednalo o žiadosti o udelenie

poverenia na vykonanie exekúcie tak ako to už vyššie bolo konštatované po 1.6.2010, kde súd robil úkony smerujúce k objasneniu rozpornosti listín predložených účastníkmi konania.

17. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody, 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, t. j. v tomto konkrétnom prípade na žalobcovi. Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z. z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Je však možné vyvodiť, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomoci orgánu verejnej moci. Žalobca sa v tomto konkrétnom prípade domáhal svojho nároku z dôvodu nečinnosti orgánu verejnej moci (exekučného súdu) pri výkone verejnej moci, a jeho nesprávny úradný postup videl v preskúmaní vecnej správnosti predloženého exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, v čom videl rozpor so zákonom. Súd vzhľadom na doterajšie závery konštatuje, že ohľadne žalobcom tvrdenej nečinnosti exekučného súdu sa nevedelo, tak ako je na to poukazované v ustanovení § 9 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, disciplinárne, či iné konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní a nerozhodoval ani Ústavný súd alebo Európsky súd pre ľudské práva. Nesprávny úradný postup preukázaný zo strany exekučného súdu nebol. Prejednávajúci súd poukazuje na ustálený záver súdnej praxe, podľa ktorého, ak oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozhodcovský rozsudok, je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný v každom štádiu exekučného konania z vlastnej iniciatívy riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienka materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Týmto postupom nedochádza k preskúmaniu vecnej správnosti predloženého exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, ale len k posúdeniu, či predložený exekučný titul je v súlade so zákonom. Ak exekučný súd zistí, že tomu tak nie je, je povinný z toho vyvodiť všetky právne dôsledky tak, aby zmluvná strana (v tomto konkrétnom prípade spotrebiteľ) nebola zviazaná na plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom. V takom prípade je exekučný súd povinný žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13. 10. 2011 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I.US/381/2012 zo dňa 22. 08. 2012 a mnohé iné). Od týchto záverov nie je žiaden dôvod odkloniť sa ani v prejednávanej veci. Súd preto konštatuje, že žalobca nepreukázal ním tvrdenú skutočnosť, že postupom exekučného súdu v preskúmaných exekučných veciach vedených pred Okresným súdom Zvolen v ním tvrdených okolnostiach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý by oprávňoval žalobcu na náhradu škody. Ak teda nebol preukázaný prvý základný predpoklad vzniku škody a to žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup nebolo potrebné skúmať ďalej existenciu ďalších predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu a náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle žalobného návrhu žalobcu. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu a v súlade so zásadou hospodárnosti sa súd preto ďalej nezaoberal priznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Súd z týchto dôvodov súd zamietol vykonanie dôkazu znaleckými posudkami k uplatnenému nároku na náhradu škody predložené žalobcom, nakoľko tieto dôkazy vzhľadom na uvedené závery súdu boli nadbytočné. Súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Súd len poznamenáva k námietke žalovanej o predčasnosti podania žaloby na súd, s poukazom na vyjadrenie žalovanej je zrejmé, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, čo sporné medzi sporovými stranami nebolo. Rovnako bolo nesporné, že v lehote do 6 mesiacov od prijatia tejto žiadosti (najskôr dňa 23. 04. 2012) nedošlo k uspokojeniu nároku žalobcu na náhradu škody, ani k oznámeniu žalovanej, že nárok žalobcu neuspokojí, preto sa žalobca mohol dôvodne domáhať svojho nároku na súde v sporovom súdnom konaní. Žalobca však pred súdom svoj nárok nepreukázal a preto súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

18. Pokiaľ žalobca v návrhu žiadal rozhodnúť najskôr o veci tzv. medzitémnym rozsudkom podľa § 152 ods.2 O. s. p. (teraz § 214 C. s. p.), pre úplnosť súd uvádza, že súd rozhoduje medzitémnym rozsudkom len v tom prípade, ak je spor medzi stranami o základe uplatneného nároku a súd dospeje k záveru, že

nárok žalobcu je daný. Pokiaľ však súd dospeje k záveru, že nárok žalobcu nie je daný, nevydáva o tom medzitýmny rozsudok, ale žalobu o uplatnenom nároku zamietne.

19. O trovách konania rozhodoval súd podľa § 255 ods.1 C. s. p., podľa ktorého patrí náhrada trov konania strane podľa pomeru jej úspechu vo veci. V tomto prípade bol plne úspešný žalovaný, ktorý si uplatnil náhradu trov konania. Súd preto zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu (100 %). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.